

Nr. 15

17. júlí 2016

76. árg.

Kærleiki í verki

Tann, sum hevr heimins góðs og sær bróður sín líða neyð og letur hjarta sitt aftur fyri honum, hvussu kann tá Guds kærleiki verða verandi í honum?

1. Jóh. 3,17

Ein spurningur krevur eitt svar. Tá ið hann er svaraður, eru vit vanligi liðug við hann. Men ikki altíð. Til ber at seta ein spurning soleiðis, at hann ikki kann svarast við orðum eina. Hann krevur eitt svar í verki.

Tað er ein slíkan spurning, vit her hava framman fyri okkum. Hann kann ikki svarast við orðum eina. Hann avdúkar nakað, sum er ómøguligt, nevnliga at síggja bróður sín líða neyð og ikki hjálpa honum og samstundis hava Guds kærleika í sær. Gud vísti kærleika sín í verki. Hann sá neyðina, vit vóru í, og læt ikki eyguni aftur fyri teimum, sum tørvaðu hjálp, men steig niður til okkara og ofraði seg sjálfvan.

Ynski hansara er, at tann kærleikin, sum hann sýndi, skal verða verandi í okkum. Vilji hansara er, at vit skulu endurspeglja kærleika hansara og umsorgan, so at vit síggja onnur við hansara eygum og ikki lata eyguni aftur, tá ið onkrum tørvar hjálp okkara, ella hyggja burtur, tá ið vit mæta avbjóðingini at verða nakað fyri onnur. Tað er so lætt at gera tað; vit eru okkum sjálfvum næst. Vit síggja fyrst og fremst okkara egna tørv og hava lyndi til ikki at lata við okkum koma, tá ið talan er um tørv hjá øðrum.

Um Gud hevði hugsað soleiðis, hevði ongin vón verið fyri nøkrum okkara, og um vit hugsa soleiðis, sloknar vónin hjá menniskjum, sum tørva hjálp okkara, annaðhvørt vit síggja tey her

á okkara leiðum ella mæta eygnabrái teirra á sjónvarpsskíggjanum. Tað er, tá ið vit hitta tey, at tað verður avdúkað, um vit hava Guds kærleika í okkum. Tí hvussu kann hann vera har, um vit sýta fyri at síggja neyðina hjá øðrum uttan at gera nakað við tað.

Livir Jesus í dag?

Winnie Baarup

Livir Jesus í dag, og er hann mær nær? Hesar spurningar ivist eg ikki í eftir at hava lisið vitnisburðin hjá Bachtiar úr Kazakhstan. Hann var føddur muslimur, men vendi um til Jesus og gjørdist kristin.

Muslimarnir tóku hann og bundu hendur hansara aftan bak við einum togenda. Teir spurdu hann, hvussu nógvan pening teir kristnu høvdu lovað honum, um hann vendi við til Jesus. Bachtiar var tigandi og segði ikki eitt orð, men hetta gjørdi teir bara enn óðari.

So at enda segði Bachtiar: ”Eg havi ongan svikið. Eg tók bara ímóti innbjóðingini frá Gudi, sum segði: ”Tí at so elskaði Gud heimin, at hann gav son sín, hin einborna, fyri at hvør tann, sum trýr á hann, ikki skal glatast, men hava ævigt lív.” Sonur Guds er Jesus, og honum havi eg tikið ímóti.”

Hetta østi mannamúgvuna upp. Bachtiar hugdi rundan um seg eftir einum vegi at sleppa til rýmingar. Men fólkahópurin stóð tætt stúgvaður rundan um hann, tað var ógjøriligt.

Bachtiar fyrireikaði seg at doyggja, og hann fór at biðja: ”Harri, fyrigev mær allar syndir mínar, og fyrigev hesari mannamúgvuni hennara syndir.” Tá hoyrði hann eina rødd, sum segði: ”Ver ikki bangin, eg eri við tær!”

Hann snaraði sær á, men har var eingin, sum kundi havt sagt hasi orðini. Fólkahópurin fór nú at rópa og jakast sínámillum. Summi vildu, at Bachtiar skuldi fæst fyri rættin, meðan onnur róptu, at hann skuldi drepast á staðnum nú beinanvegin. Summi róptu, at hann skuldi heingjast, meðan onnur róptu, at hann skuldi steinast.

Tá alt í einum merkti Bachtiar, at reipið um hendur hansara loysnaði. Hann hoyrði eina rødd, sum segði: ”Tú er fríur. Far avstað.”

Bachtiar fór róliga til gongu, og eingin gav sær far um tað, tí tey klandraðust sínámillum. Hann fór beina leið yvir til

Aleksander prest, sum var ovasti fyri Luthersku Missónini har á staðnum, og teir vóru sannførdir um, at Gud hevði gjørt eitt undur.

Men einar tveir dagar seinni sá Bachtiar, at Gud ikki bara hevði gjørt eitt undur, hann hevði gjørt tvey, tí tá hendi tað, at nakrir mans bankaðu á dyrnar. Bachtiar fór út og visti ikki, hvat ið hann kundi vænta sær. Men menninir bóðu um fyrigeving fyri tað, sum teir høvdu gjørt móti honum, og nú vildu teir gerast kristnir sum hann.

Gud er undurfullur. Hann livir og er sera nær. Tað vísir frásøgnin um Bachtiar.

Effie Campbell umsetti.

Ver áhaldandi í bønini

Og biðja eina og hvørja tíð í Andanum Ef. 6,18.

Bøn er ongantíð óneyðug. Hon skal vera í øllum viðurskiftum okkara, antin vit syrgja ella gleða okkum. Antin vit seta skjøtil á eitt arbeiði ella lata tað av hondum. Tað seinkar ikki at biðja, sigur eitt gamalt orð.

Vit skulu biðja í Andanum – ella øvugt: Andin skal biðja í okkum. Vit liva í Andanum, so hann kann virka í okkum og læra okkum Guds vilja.

Vit skulu biðja ósjálvsøkin, bæði fyri okkum sjálvum og øðrum.

Vit skulu vaka. Ikki banka á Guds dyr, meðan vit fara framvið, men verða við dyrnar, til tær fara upp. Guds skip leggja at lending okkara, meðan vit sova.

Vit skulu biðja áhaldandi. Gud letur okkum mangan bíða, so hann sær, um álvari er í bøn okkara. Hann má mangan taka agnarnar av henni. Tí bønini, sum er eftir hjarta hansara, heldur hann uppi, so hon ikki doyr í okkum. Halt á! Tú veitst ikki, hvussu nær signingin er, sum hann hevur ætlað tær.

t. týddi.

Um tú hvílir í Guds kærleiksfullu natúr, kanst tú siga við vissu: “Eina góðska og náði mær fylgja allar mínar lívsins dagar.” Sálm. 23,6. Hasa vissuna fært tú ikki frá tinum banka, meklara, tryggingarfelagi ella frá nøkrum øðrum.

e.c. ums.

So einfalt

Onkur fanst at einum trúboðara, tí hann segði, at tað var so einfalt at gerast kristin. Hann svaraði: “Um tú skalt ferðast til eitt stað, og tú spyr meg um vegin hagar, vilt tú so ikki fegin, at eg geri frágreiðingina so einfalda, sum til ber, og ikki leggi fyri við øllum heimsins smálutum um vegin, og hvørjum standi hann er í?”

Vegurin til at gerast kristin er at taka ímóti frelsuni, sum Gud hevur gjørt til reiðar í Jesusi Kristi. Alt er givið okkum í og við honum. Tað er tann einfalda frágreiðingin. Restina kunnu vit gleðast um, so hvørt sum vit skilja meira av tí. ***Men honum er tað at takka, at tit eru í Kristi Jesusi, sum er vorðin okkum vísdómur frá Gudi og rættvísi og halgan og endurløysing.*** (1.Kor.1,30).

Eitt ljós á gøtu míni

Vallarin spenti seinastu reimina á sandaluni. Teinurin í nátt fór at vera drúgvur, og ikki var mánalýsi. Vanliga valdi ongin at ganga 25 km gjøgnum eitt fjallalendi eina slíka nátt. Men hesin maðurin úr Miðeystri fann sær eitt strá, festi í tað á eldstaðnum inni í smáttuni og stakk tað inn í trantin á sandaluni. Har sást ein lítil logi. Á sandaluna hevði hann fest eina lítla lampu, sum skuldi vísa leiðina fram við gøtuni. Ein lykt fyri fóti mínum. Soleiðis fann hann veg gjøgnum náttarmyrkrið.

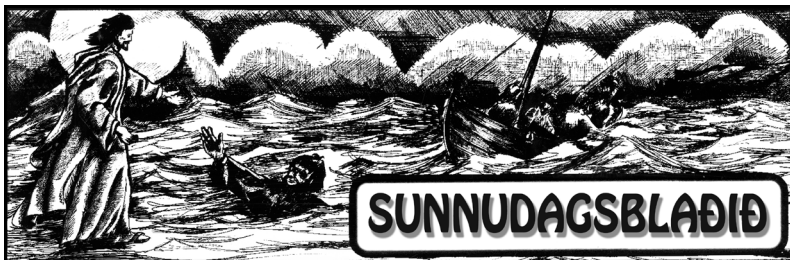
Vit hava fingið ein líknandi leiðvísara at lýsa fyri okkum á lívsleiðini. Dávid sigur soleiðis í Sálm 115: ***Títt orð er ein lykt fyri fóti mínum, eitt ljós á gøtu míni.***

Harrin talaði til mín og segði: “Tú hevur einki at geva menniskjum, fyrr enn tú hevur fingið okkurt frá mær,” og eg fekk orðið úr Orðt.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**

Nr. 16

31. juli 2016

76. árg.

Hitt æviga lívið

Og lívið varð opinberað og vit hava sæð tað. 1.Jóh. 1,2.

Vit vitna um tað og boða tað, sigur Jóhannes. Tit kunnu vraka tað, um tit tora, men vit hava við hondum okkara nomið við tað og vita, hvat vit tosa um. Vit sóu dýrd hansara, og ongin kann ríva hesa sannføring frá okkum, sum hefur givið lívnum nýtt innihald. Vit hava verið í fylgi hansara og vita, at deyðin onki vald hefur á honum. Hann livir, og vit hava lut í fyllu hansara.

Soleiðis ljóðar vitnisburðurin hjá fyrstu kristnu kirkjuni um hann, sum varð borin í heim jólanátt í Betlehem. Teimum vantar orð, tá ið teir skulu vitna um, hvat ið teir upplivdu, meðan teir vóru í fylgi hansara. “Lívið varð opinberað, og vit hava sæð tað.” Stytttri og sterkari kann hetta ikki sigast.

Vøkur minningarorð verða skrivað um stórmenni, og nøvn teirra standa í søgubókunum. Ikki ber til at skriva minningarorð um Jesus.

Hann livir. Hann kom fyri at doyggja og fyri at vitna, at hann er lívsins slóðbrótari. Hann prógvaði, at kærleikin er sterkari enn deyðin. Í øllum, sum hann segði og gjørði, avdúkaði hann, at eyðkenni fyri einum sonnum mannalívi er lýdni móti Gudi og ein ósigraður kærleiki til menniskju. At liva er at elska, og sanni kærleikin endar aldri. Verður hann negldur á krossin, lýsir hann bjartari enn nakrantíð.

Spurningurin er, um vit hava fest eygu okkara á hetta og eru gripin av tí. Hevur ljósið fingið tak á okkum og gudsóttin, sum m. a. rúmar óttanum fyri at koma burtur frá ljósinum. Skilja vit, hvat Jóhannes sipar til, tá ið hann tosar um at ganga í ljósinum?

“Lívið varð opinberað,” og skulu menniskju í dag fáa sjón fyrri, hvat tað merkir, má tað ígjøgnum lív okkara berast fram vitniburður um tað – í lovsangi og játtan, í ósjálvsøknari tænastu og áhaldandi kærleika í gráa gerandisdegnum. Aldri verða vit liðug at syngja:

*Lovaður veri tú, Jesus Krist!
Menniskja ert tú vorðin vist,
borin av frúnni, rein og fríð,
einglar syngja boðini blíð.
Gud havi lov!*

*Ongar ognir hann átti sær,
sálarhjálp hann tó við sær bar;
hann gjordi okkum reyst og rík,
vit skulu verða einglum og lík.
Gud havi lov!*

Eg møtti Gudi gjøgnum bøn

Winnie Baarup

Einaferð droymdi eg um yngstu systur mína, sum býr á Filipsoyggjunum. Eg droymdi tveir dreymar, og í báðum dreymunum hevði hon trupulleikar.

Dreymarnir loypti ótta á meg, og eg segði mínum arbeiðsgevara, sum eisini er trúgvandi, frá mínum ampa. Hann segði við meg: “Tú mást biðja fyrri henni.” Eg bað hvørt kvöld fyrri henni. Eina viku seinni, í vikuskiftinum, vaknaði eg kl. 7.00 á morgni her í Danmark, tá er klokkan 14.00 á Filipsoyggjunum.

Tað er ómetaliga sjáldan, at eg ringi til Filipsoyggjarnar, tað hendir bara, um tað er okkurt av stórum týdningi, men henda morgunin, uttan nakra orsök yvirhøvur, tók eg telefonina og ringdi til systur mína. Eg varnaðist, at okkurt var galið, tá ið hon tók telefonina. Tað brast út úr henni: “Oohh! Manang” (tað er eitt kelinavn, sum tú brúkar til eina eldri systur), “tú ert mín eingil”. Eg spurdi, hvat ið var galið. Hon greiddi mær frá, at maðurin hjá grannakonuni var tætt við at neyðtaka hana, og meðan hann helt henni niðri á sofuni, skríggjaði hon: “Gud, hjálp mær!” Og beint tá ringdi telefonin.

Tað var eg, sum ringdi til hennara úr Danmark, beint í tí lötuni. Heilagi Andin fekk meg at ringja til hennara nettupp, tá ið hon rópti: “Gud, hjálp mær.” Tað var so undurfult, og eg takki Gudi fyrri tað.

Hálvannað ár eftir, at eg gjørdist trúgvandi, doyði systir mín, Wilma. Tað var ein skelkandi hending fyrri meg og mína

familju, tí hon gjørdist bara 48 ára gomul. Hon hevði eitt blóðkýli í heilanum. Hon varð løgd undir skurð, men hon kom ikki frá tí við lívinum.

Eg var niðurboygð av sorg, eg fekk meg ikki at trúgva, at hon var farin. Sjúkrarøktarfrøðingarnir sløktu respiratorin, og vit fóru av sjúkrahúsinum. Tann dagin vildi eg fegin vera einsamøll, eg koyrði runt og steðgaði at enda á einum parkeringarplássi og græt. Eg græt øll míni tár út, meðan regnið oysti niður. Tað var, sum himmalin hevði samkenslu við mær.

Eg visti ikki, hvar eg skuldi fara, men so kom eg í tankar um, at eg hevði ein lykil til kirkjuna. Eg koyrði yvir hagar og legði meg á sofuna og fór at lesa í mínari Bíbliu at leita mær ugga har. Fyrst las eg í Jobs Bók. Eg royndi at ugga meg sjálva við at siga, at mínar roytnslur vóru einki sammett við roytnslurnar hjá Job. Eg talaði við Gud og spurdi hann, um hann stóð undir liðini á systur míni, tá ið hon doyði. Eg spurdi hann, um hann helt um hendur hennara og uggaði hana og lætti um pínu hennara. Eg græt og græt, til eg sovnaði, og eg svav í næstan tveir tímar.

Tá ið eg vaknaði, var hjartasorgin har enn. Eg læt Bíbliuna upp og leitaði eftir ugga uttan at vita, hvat ið eg skuldi lesa. Eg læt bara Bíbliuna upp, og framman fyri mær var 11. kap. í Jóhannesar Evangelium, har frásøgnin er um Lázarus, ið rísur upp frá teimum deyðu. Eg var nýggj í trúnni, so eg kendi ikki frásøgnina um Lázarus. Eg las alt kapitlið, og tá ið eg kom til vers 23, segði Jesus við Martu: “Bróðir tín skal rísa upp.” Hetta versíð tók eg uppafgur og uppafgur, sum var tað Gud, ið talaði við meg: “Systir tín skal rísa upp.”

Eg fór úr kirkjunni og hevði fingið ugga. Eingin tár runnu longur úr eygum mínum. Gud turkaði tár míni.

Dagin fyri jarðarferðina lótu vit kapellið upp fyri familju og vinum, so tey kundu siga farvæl við systur mína, og á sjálvum jarðarferðardegnum kom ikki eitt einasta tár úr eygum mínum. Ein av vinkonum mínum segði: “Eg sá teg ikki gráta. Tú ert ein sterk kvinna.” Eg svaraði: “Eg eri sorgarbundin, men Gud hevur lovað, at eg skal síggja hana aftur.” Guds lyfti svíkja ongantíð.

ADVENTNYT.
Effie Campbell umsetti.

Hjá Gudi er keldan

Av frelsunnar keldu skulu tit oysa vatn við gleði. Jes. 12,3.

Er nakar tystur, tá komi hann til mín og drekki, sigur Harrin. Hjá honum er keldan, sum ein og hvør tyst sál kann drekka av. Vit skulu bara koma og søkkja hjarta okkara niður í hana, og vit eru ótyst – hann gevur okkum lívsins vatn fyri onki.

Tað er við trúnni, at vit taka ímóti tí, sum okkum tørvar. Vit trákkast eftir og biðja, taka í trúnni og fáa.

Er tað tosti, tær tørvar? “Komið higar til mín, øll tit, sum arbeiða og ganga undir tungum byrðum, og eg vil veita tykkum hvílu,” sigur Jesus.

Er tað reinleiki? Far til hansara, sum reinsar frá allari synd.

Er tað eyðmýkt? “Lærið av mær; tí at eg eri spaklyntur og eyðmjúkur av hjarta,” sigur Jesus.

Er tað treysti? Júda leyva gevur tær tað.

Og tá ið tú kemur til hansara við trúnni, so lít ikki djúpt inn í teg sjálvan, um tú veruliga hevur fingið tað, sum tú trákkadist eftir. Trúgv tí og virka í trúgv, og tú ásannar, at hann megnar at taka ímóti øllum tínum krøvum.

O, eydnuríka trúgv, sum ferð eftir ferð kemur til hansara og verður førd djúpari og djúpari inn í lívsins keldur! Tørvur okkara verður til gleði, tá ið hann rekur okkum djúpari inn í Kristi samfelag og vissar okkum um, at hann er komin at geva okkum lív í yvirflóð.

t. týddi.

Sum kvinnur eru vit Guds vápn. Í Sálmunum 68,12-13 stendur: “Harrin gevur sigurssong; stórir er skarin av kvinnum við gleðiboðskapi. Kongar yvir herum flýggja, teir flýggja; og hon, ið heima við hús situr, skiftir sundur býti.” (V.D. ums.)

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, danskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**